Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 353 265 van 18 september 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat P. STAES**
Amerikalei 122
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 20 februari 2026 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 18 december 2025 tot uitsluiting van het voordeel van (oud) artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien titel I*bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, oud, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 juli 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 augustus 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat P. STAES verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die *loco* advocaat T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 13 oktober 2025 neemt de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie een beslissing tot "*weigering verlenging tijdelijk verblijf*".

1.2. Op 8 december 2025 dient de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van (oud) artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.3. Op 18 december 2025 neemt de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie een beslissing tot uitsluiting van het voordeel van (oud) artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"*Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 08.12.2025 bij onze diensten werd ingediend door :*

(…)Nationaliteit: Nog niet definitief bewezen
(…)
in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, deel ik u mee dat betrokkene uitgesloten wordt van het voordeel van voornoemd artikel 9ter gezien er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de betrokkene handelingen gepleegd heeft bedoeld in artikel 55/4 van de genoemde wet, te weten:
Redenen:
Dat hij veroordeeld werd omwille van feiten tegen de openbare orde, m.n.:
Betrokkene werd op 17 februari 2025 door de correctionele rechtbank te Antwerpen- afdeling Antwerpen veroordeeld wegens
- het opdringen aan andermans zicht van de eigen ontblote geslachtsdelen of van een seksuele daad op een openbare plaats of op een plaats die zichtbaar is voor het publiek (exhibitionisme) in aanwezigheid van een minderjarige of een persoon die in een kwetsbare toestand verkeert
- Openbare zedenschennis, tegenover een minderjarige beneden de volle leeftijd van 16 jaar
- Openbare zedenschennis
- Kinderpornografie : bezit van zinnebeelden, voorwerpen, films, foto's of andere beelddragers
Hij werd voor deze feiten veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 jaar met probatie-uitstel van 5 jaar; een geldboete van 500,00 EUR (x 8 = 4.000,00 EUR) (of vervangende gevangenisstraf : 90 dagen) met probatie-uitstel van 3 jaar; Ontzetting van bepaalde rechten voorzien bij art.31 lid.1 Strafwetboek gedurende 5 jaar; Ontzetting van het recht om deel te nemen aan onderwijs in een openbare of particuliere instelling die minderjarigen opvangt (382 bis SWB) gedurende 10 jaar; Ontzetting van het recht om deel uit te maken van elke instelling of vereniging waaraan de activiteit in hoofdzaak op minderjarigen gericht is (art.382 bis SW) gedurende 10 jaar; Verbod om een activiteit toegewezen te krijgen die de veroordeelde in een vertrouwens of een gezagsrelatie tegenover minderjarigen plaatst (382bis 3 Sw) gedurende 10 jaar en bijzondere verbeurdverklaring.
Op 16.05.2025 werd hij door de correctionele rechtbank te Antwerpen afdeling Antwerpen veroordeeld door het opdringen aan andermans zicht van de eigen ontblote geslachtsdelen of van een seksuele daad op een openbare plaats of op een plaats die zichtbaar is voor het publiek (exhibitionisme) tegenover een minderjarige en werd besloten over te gaan tot de internering van betrokkene.
Uit bovenstaande feiten blijkt dat betrokkene door zijn gedrag de openbare orde meermaals heeft geschonden, dat het om ernstige feiten gaat die de openbare veiligheid dermate verstoren, een onveiligheidsgevoel veroorzaken in de samenleving en de geestelijke en lichamelijke integriteit van minderjarigen schendt. Bijgevolg wordt hij uitgesloten van het voordeel van de aanvraag conform art. 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen in de zin van art. 55/4, §2."

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de partijen om de kosten van het geding ten laste van de tegenpartij te leggen.

2.2. De verzoekende partij heeft op 10 maart 2026 en aldus binnen de in (oud) artikel 39/81, vierde lid van de Vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 9*ter*, §4 (oud) en 55/4, §2 (oud) van de Vreemdelingenwet, van de formele en materiële motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van (oud) 9*ter* van de Vreemdelingenwet in samenhang met de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partij licht, na een theoretische uiteenzetting bij de door haar geschonden geachte bepalingen en beginselen en het citeren van de motieven van de bestreden beslissing, het enig middel toe als volgt:

"Eerste onderdeel, toevoeging van een criterium aan de verblijfswet
De beslissing stelt dat er sprake is van de uitsluitingsgrond van artikel 55/4 § 2 van de Verblijfswet.
De bestreden beslissing motiveert dat verzoeker door zijn gedrag de openbare orde heeft geschonden en dat het om ernstige feiten gaat en dat hij daardoor dient te worden uitgesloten van het voordeel van de aanvraag conform artikel 9ter Verblijfswet.

Verwerende partij motiveert aldus dat verzoeker door zijn gedrag de openbare orde heeft geschonden. Dit is geen criteria uit artikel 55/4, §2 Verblijfswet.
Verwerende partij kan het voordeel uit artikel 9ter Verblijfswet niet weigeren om redenen van openbare orde, maar kan zich enkel baseren op de voorziene specifieke uitsluitingsgronden in casu, "een gevaar voor de samenleving of voor de nationale veiligheid".
Door te weigeren op basis van openbare orde overschrijdt de gemachtigde haar discretionaire bevoegdheid. Zij voegt een voorwaarde toe aan de wet.
Dit houdt een schending in van artikel 9ter, §4 Verblijfswet alsook van artikel 55/4 (§2) Verblijfswet.
Ook het loutere gegeven dat de bestreden beslissing het gedrag van verzoeker voor de openbare orde weerhoudt en hieraan koppelt dat hij een gevaar is voor de samenleving impliceert dat ook het motief gevaar voor de samenleving faalt, daar dit criterium op zich en dus niet gekoppeld aan een ander criterium moet beoordeeld worden. Ook de motiveringsplicht is in die zin geschonden.
Derde onderdeel, het begrip 'gevaar voor de samenleving'. Proportionaliteitstoets vereist. Rekening houden met medische situatie vereist.
Verwerende partij stelt dat verzoeker een gevaar vormt voor de samenleving, quod non.
1.
De gronden tot uitsluiting van artikel 9ter Verblijfswet liggen vervat in artikel 55/4 van de Verblijfswet. Dit artikel is een omzetting van artikel 17 van de Kwalificatierichtlijn. (Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming). Artikel 55/4 heeft overigens betrekking op de intrekking van het statuut van subsidiaire bescherming.
De Kwalificatierichtlijn biedt geen definitie van het begrip 'gevaar voor de samenleving', en ook de Belgische wetgeving duidt deze begrippen niet.
Voor de invulling van het begrip 'gevaar voor de samenleving' dient, omwille van de verschillen die bestaan tussen lidstaten op het niveau van nationale wetgeving en interpretatie, een beroep te worden gedaan op internationaal recht. Relevant hierbij zijn de richtlijnen van UNHCR omtrent uitsluitingsgronden. Dit volgt uit de gelijkaardige bewoordingen van de wetsartikelen (artikel 1F Vluchtelingenverdrag en artikel 17 Kwalificatierichtlijn, omgezet in artikel 55/4 Verblijfswet) en uit de voorbereidende werken over artikel 55/4 Vw.:
"De uitsluitingsgronden lopen voor een deel gelijk met de uitsluitingsgronden inzake de vluchtelingenstatus. (...)" (Pari. St. Kamer 2005-06, nr. 2478/001, p. 108 — 109)
Volgens de richtlijnen van UNHCR hebben staten weliswaar een discretionaire bevoegdheid bij de appreciatie of iemand een gevaar voor de samenleving vormt, maar is deze begrensd.
Volgens UNHCR dient er immers een ernstig gevaar te worden aangetoond. Om te spreken van een gevaar voor de samenleving is een definitieve veroordeling voor een bijzonder ernstig misdrijf vereist.
Het betreft hier een dubbele kwalificatie, namelijk bijzonder en ernstig.
Artikel 55/4 §2 hanteert het begrip 'gevaar' voor de samenleving. Dit is een kwalitatief begrip dat de gradatie aantoont. De wet hanteert niet het begrip bedreiging van de samenleving, wat een minder ernstige inbreuk veronderstelt. Het moet dus gaan om bijzonder ernstige inbreuken. Dit ligt in de lijn van artikel 55/4 § 1 dat handelt over ernstige redenen om aan te nemen dat ernstige misdrijven (dubbel ernstig) worden gepleegd zoals misdrijf tegen de vrede, oorlogsmisdrijf of misdrijf tegen de menselijkheid. In die context dient ook het begrip 'gevaar' van §2 beoordeeld te worden.
UNHCR stipt aan dat bij het onderzoek alle omstandigheden in acht genomen moeten worden, ook verzachtende omstandigheden en de mogelijkheid van rehabilitatie en reintegratie in de samenleving.
Mogelijke criteria die in overweging genomen kunnen worden zijn de aard en de omstandigheden van het misdrijf, wanneer het begaan werd en of er een risico bestaat op recidive. De beoordeling is essentieel prospectief.
Er dient een actueel of toekomstig gevaar voor de samenleving te worden aangetoond. In het verleden gesteld gedrag kan een rol spelen, maar is niet sluitend.
2.
In de voorbereidende werken van het huidig artikel 55/4 van de Verblijfswet valt samenvattend te lezen dat de wetgever heeft voorgeschreven dat de voor- en nadelen van een uitsluiting moeten worden afgewogen. Hierbij dient rekening gehouden te worden met de aard van de inbreuk in verhouding tot de door de betrokkene aangevraagde bescherming. Daarbij moet rekening worden gehouden met zowel verzachtende als verzwarende omstandigheden, zoals het bestaan van eerdere inbreuken, het feit dat de straf reeds werd uitgezeten, e.d.
Er wordt in de voorbereidende werken verwezen naar paragrafen 156 en 157 van het UNHCR Handboek:
"156. Aux fins de cette clause d'exclusion, il est également nécessaire de peser le pour et le contre, de tenir compte à la fois de la nature de l'infraction que le demandeur du statut de réfugié est présumé avoir commise et du degré de la persécution qu'il redoute. Si une personne craint avec raison de très graves persécutions, par exemple des persécutions qui mettent en danger sa vie ou sa liberté, le crime en question doit être très grave pour que la clause d'exclusion lui soit applicable. Si les persécutions que l'on craint sont moins graves, il sera nécessaire de tenir compte de la nature du crime ou des crimes qui sont présumés avoir été commis

afin d'établir si le demandeur du statut de réfugié ne cherche pas en réalité à se soustraire à la justice ou si le fait qu'il est un délinquant ne l'emporte pas sur sa qualité de réfugié de bonne foi.
157. Pour évaluer la nature du crime qui est présumé avoir été commis, il faut tenir compte de tous les facteurs pertinents, y compris les circonstances atténuantes éventuelles. Il faut également tenir compte de toutes circonstances aggravantes, telles que, par exemple, le fait que l'intéressé a déjà des condamnations inscrites à son casier judiciaire. Le fait que l'individu condamné pour un crime grave de droit commun a déjà purgé sa peine ou a été gracié ou encore a bénéficié d'une amnistie doit également entrer en ligne de compte. En pareil cas, la clause d'exclusion n'est plus censée s'appliquer, à moins qu'il ne puisse être démontré qu'en dépit de la grâce ou de l'amnistie les antécédents criminels du demandeur l'emportent sur les autres considérations. (…)" (Parl. St. Kamer 2005-06, nr. 2478/001, p. 109 – 110)"
Uit de ratio legis van artikel 55/4 van Verblijfswet volgt dat verweerder wanneer hij overweegt een vreemdeling overeenkomstig deze bepaling uit te sluiten, hij rekening moet houden met de elementen vermeld in de paragrafen 156 en 157 van het UNHCR Handboek.
Uit de voorbereidende werken van de bovenvermelde wet van 10 augustus 2015 blijkt niet dat de voormelde paragrafen van het UNHCR Handboek niet gelden als kader wanneer toepassing gemaakt wordt van artikel 55/4, §2, van de Verblijfswet (RvV nr. 230 488 van 18 december 2019).
Er blijkt nergens uit de Parlementaire voorbereidingen dat artikel 55/4 van de Verblijfswet op een andere wijze zou moeten worden ingevuld, wanneer dit wordt gehanteerd als uitsluitingsgrond voor het voordeel van artikel 9ter van de Verblijfswet.
Er is met andere woorden een proportionaliteitstoets vereist bij de toepassing van de uitsluitingsclausule ex art. 9ter juncto art. 55/4, §2 van de Verblijfswet.
De uitsluitingsgrond kan dus pas worden ingeroepen na een individuele beoordeling van de concrete feiten, rekening houdend met de aard van de inbreuk, de omstandigheden en de straf.
De loutere opsomming van de feiten zoals in de bestreden beslissing beantwoordt niet aan die vereisten.
Ook het feit dat iemand zijn of haar straf reeds heeft uitgezeten, dient in aanmerking te worden genomen.
Hierbij aansluitend schrijft het UNHCR ook in haar "Note d'information sur l'application des clauses d'exclusion: article 1F de la Convention de 1951 relative au statut des réfugiés" voor in welke zin het proportionaliteitsbeginsel speelt bij de toepassing van de uitsluitingsgronden:
"77. Selon le HCR, les considérations de proportionnalité sont une garantie importante dans l'application de l'article 1F. Le concept de proportionnalité, bien qu'il ne soit pas mentionné expressément dans la Convention de 1951 ou dans les travaux préparatoires, a évolué en particulier par rapport à l'article 1F(b) car ce dernier contient un test pour peser le pour et le contre dans la mesure où les termes
spécifiques « grave » et « de droit commun » doivent être satisfaits. Plus généralement, il représente un principe fondamental du droit international des droits de l'homme et du droit international humanitaire.
En effet, ce concept existe dans plusieurs secteurs du droit international. Comme pour toute exception à une garantie en matière de droits de l'homme, les clauses d'exclusion doivent être appliquées d'une manière proportionnée à leur objectif, en gardant particulièrement à l'esprit qu'une décision conduisant à l'exclusion n'équivaut pas à un procès pénal complet et que les garanties en matière de droits de l'homme peuvent ne pas constituer une « soupape de sécurité » accessible dans certains Etats.
78. Lorsque l'on prend une décision en matière d'exclusion, il est donc nécessaire de peser la gravité de l'infraction dont la personne semble être responsable contre les conséquences possibles de son exclusion, y compris en particulier le degré de persécution crainte. (...) » (UNHCR, Note d'information sur l'application des clauses d'exclusion : article 1F de la Convention de 1951 relative au statut des réfugiés, 4 september 2003, p. 30-31, stuk 2)
De uitsluitingsgronden moeten worden toegepast op een manier die in verhouding staat met het beoogde doel. Hierbij moet worden onderlijnd dat er een verschil bestaat tussen een administratieve beslissing tot uitsluiting en een strafrechtelijke beslissing die gepaard gaat met de nodige proceswaarborgen. Het vreemdelingenrecht, dat het verblijf van niet-Belgen regelt, heeft een ander doel en bestaansreden dan het strafrecht.
Ook moet voor ogen worden gehouden dat de gevolgen van een uitsluiting erg ingrijpend zijn.
Dat de voorschriften van het UNHCR over de toepassing van de uitsluitingsgronden vermeld in artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag - en dus voor het vluchtelingenstatuut – ook gelden voor de toepassing van de uitsluitingsgronden voor subsidiaire bescherming en dus 9ter van de Vreemdelingenrecht, kan worden afgeleid uit de gelijkaardige bewoordingen van de wetsartikelen (artikel 1F Vluchtelingenverdrag en artikel 17 Kwalificatierichtlijn, omgezet in artikel 55/4 Verblijfswet) en uit de voorbereidende werken over artikel 55/4 Vw.:
"De uitsluitingsgronden lopen voor een deel gelijk met de uitsluitingsgronden inzake de vluchtelingenstatus. (...)"
Uit deze richtlijnen van de Belgische wetgever en het UNHCR volgt duidelijk dat een individuele beoordeling van de concrete omstandigheden noodzakelijk is alvorens iemand an worden uitgesloten van het voordeel van artikel 9ter Vw.
De gevolgen moeten in rekening worden gebracht en alle belangen die meespelen moeten tegen elkaar worden afgewogen. Zo niet, wordt geen proportionaliteitstoets gevoerd en is een beslissing tot uitsluiting niet wettelijk. In elk geval dringt een restrictieve interpretatie van de uitsluitingsgronden zich op.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde al verscheidene keren dat artikel 55/4 Verblijfswet niet automatisch mag worden toegepast, maar dat een daadwerkelijke proportionaliteitstoets moet worden uitgevoerd door o.a. het actueel karakter van het gevaar voor de samenleving te onderzoeken (RvV 26 november 2019, nr. 229 279):

"De Raad is van oordeel dat verzoeker kan worden gevolgd. Uit de bestreden beslissing noch uit het administratief dossier blijkt dat bij de toepassing van de uitsluitingsclausule de pro's en contra's, die het geval van verzoeker kenmerken, concreet werden afgewogen. Evenmin blijkt dat de strafrechtelijke inbreuken werden beoordeeld in verhouding tot de door verzoeker aangevraagde medische situatie.

Op basis van de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij verzoeker heeft uitgesloten van het voordeel van artikel 9ter van de vreemdelingenwet zonder de voorgelegde medische stukken voorafgaandelijk te hebben onderzocht.

De Raad besluit, alles in acht genomen, dat er geen daadwerkelijke proportionaliteitstoets heeft plaatsgevonden. Aldus blijkt niet dat de verwerende partij bij het nemen van haar beslissing is overgegaan tot een concrete en individuele proportionaliteitsafweging aan de hand van de concrete omstandigheden van de zaak. Er blijkt niet dat de verwerende partij van oordeel was dat de strafrechtelijke antecedenten van verzoeker in casu opwegen tegenandere overwegingen, laat staan waarom. Een schending van de formele motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht is aangetoond."

RvV 29 september 2020, nr. 241 656:

"Uit de bestreden beslissing noch uit het administratief dossier blijkt dat bij de toepassing van de uitsluitingsclausule de pro's en contra's, die het geval van de verzoekende partij kenmerken, concreet en voldoende werden afgewogen. Evenmin blijkt dat de strafrechtelijke inbreuken werden beoordeeld in verhouding tot de door verzoeker aangevraagde medische situatie.

…

De Raad besluit, alles in acht genomen, dat er geen daadwerkelijke proportionaliteitstoets heeft plaatsgevonden. Aldus blijkt niet dat de verwerende partij bij het nemen van haar beslissing is overgegaan tot een concrete en individuele proportionaliteitsafweging aan de hand van alle concrete omstandigheden van de zaak. Er blijkt niet dat de verwerende partij van oordeel was dat de strafrechtelijke antecedenten van de verzoekende partij in deze zaak opwegen tegen andere overwegingen, laat staan waarom. Een schending van de formele motiveringsplicht en van artikel 9ter, §4 van de vreemdelingenwet is aangetoond."

Verzoeker verwijst verder (zie verder citaten) naar de twee arresten waarbij in een gelijkaardige zaak werden vernietigd.

In deze arresten en in de hierboven geciteerde arresten RvV is duidelijk gesteld dat een daadwerkelijke proportionaliteitstoets moet geschieden, dat de pro's en contra's van de uitsluiting concreet, zorgvuldig en objectief moeten beoordeeld worden, dat rekening moet gehouden worden met zowel verzachtende als verzwarende omstandigheden, met de aard van de inbreuken, met het feit dat de straf reeds werd uitgezeten, dat de strafrechtelijke inbreuken moeten beoordeeld worden in verhouding tot de door verzoeker aangevraagde medische situatie, dat alle relevante gegevens in aanmerking worden genomen, dat het actueel gevaar moet aangetoond worden, dat een restrictieve interpretatie van de uitsluitingsmogelijkheid moet geschieden, dat er geen automatisch verband mag gelegd worden tussen de straffen en de uitsluiting.

De arresten met betrekking tot de twee beslissingen stellen duidelijk dat deze vereisten niet vervuld waren en hebben de beslissingen vernietigd.

Ook in de hier bestreden beslissing is elke proportionaliteitstoets afwezig. Het woord proportionaliteit komt niet voor in de beslissing. De medische situatie van verzoeker wordt niet overwogen, laat staan dat zij overwogen wordt in verhouding tot de strafrechtelijke inbreuken.

In het arrest nr. 229 279 RvV van 26 november 2019 waarbij een gelijkaardige beslissing werd vernietigd omdat er geen enkele proportionaliteitstoets was uitgevoerd, stelt de Raad:

"De Raad kan er echter niet omheen dat in artikel 9ter, § 4 van de vreemdelingenwet nog steeds uitdrukkelijk wordt verwezen naar artikel 55/4 van de vreemdelingenwet en dat de verwerende partij in casu toepassing maakt van deze bepaling. Het lijkt dan ook logisch dat voor een verdere verduidelijking van artikel 55/4 van de vreemdelingenwet, wordt gekeken naar de voorbereidende werken inzake dit artikel.

Bijgevolg, gelet op de aangehaalde parlementaire voorbereiding, is een proportionaliteitstoets vereist bij de toepassing van de uitsluitingsclausule ex artikel 9ter juncto artikel 55/4 van de vreemdelingenwet.

Uit de voorbereidende werken bij artikel 55/4 van de vreemdelingenwet, zoals hierboven weergegeven, blijkt dat bij toepassing van deze uitsluitingsclausule de pro's en contra's worden afgewogen, rekening houdend met de aard van de inbreuk in verhouding tot de door de verzoeker aangevraagde bescherming. Daarbij moet rekening gehouden worden met zowel verzachtende als verzwarende omstandigheden, zoals het bestaan van eerdere inbreuken, het feit dat de straf reeds werd uitgezeten, e.d., alsook het risico voor het leven of de vrijheid van de verzoeker.

Verzoeker voert aan dat hij zijn straf heeft uitgezeten en dat een individuele beoordeling van de concrete omstandigheden ontbreekt, onder meer inzake het actueel karakter van de bedreiging van de openbare orde.

De Raad is van oordeel dat verzoeker kan worden gevolgd. Uit de bestreden beslissing noch uit het administratief dossier blijkt dat bij de toepassing van de uitsluitingsclausule de pro's en contra's, die het geval van verzoeker kenmerken, concreet werden afgewogen. Evenmin blijkt dat de strafrechtelijke inbreuken werden beoordeeld in verhouding tot de door verzoeker aangevraagde medische situatie. Op basis van de

stukken van het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij verzoeker heeft uitgesloten van het voordeel van artikel 9ter van de vreemdelingenwet zonder de voorgelegde medische stukken voorafgaandelijk te hebben onderzocht.
De Raad besluit, alles in acht genomen, dat er geen daadwerkelijke proportionaliteitstoets heeft plaatsgevonden. Aldus blijkt niet dat de verwerende partij bij het nemen van haar beslissing is overgegaan tot een concrete en individuele proportionaliteitsafweging aan de hand van de concrete omstandigheden van de zaak. Er blijkt niet dat de verwerende partij van oordeel was dat de strafrechtelijke antecedenten van verzoeker in casu opwegen tegen andere overwegingen, laat staan waarom. Een schending van de formele motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht is aangetoond. Het eerste middel is in die mate gegrond."
In het arrest RvV nr. 283 757 van 24 januari 2023 waarmee opnieuw een gelijkaardige beslissing werd vernietigd stelt de Raad:
2.7. Noch de bepalingen van de voornoemde richtlijn noch de desbetreffende bepalingen van de Vreemdelingenwet bevatten een definitie van het begrip "gevaar voor de samenleving" in artikel 55/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. Bij het beoordelen van dit begrip beschikt het bestuur bijgevolg over een discretionaire bevoegdheid waarbij het geval per geval nagaat of het persoonlijk gedrag van de betrokken vreemdeling een daadwerkelijk gevaar voor de samenleving vormt (RvS 5 juni 2019, nr. 244.700).
2.8. Uit de bewoordingen van artikel 55/4, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 17, lid 1, d) van de richtlijn 2011/95/EU dat de betrokkene een gevaar "vormt" voor de samenleving waarin hij zich bevindt, volgt dat dit gevaar een actueel karakter moet hebben. Hiermee onderscheidt deze bepaling zich ook van artikel 55/4, § 1 van de Vreemdelingenwet en artikel 17, lid 1, a) tot en met c) van de richtlijn 2011/95/EU. Voor zijn beoordeling of de betrokkene actueel een gevaar vormt voor de samenleving dient verweerder alle relevante gegevens in rekening te brengen.
2.9. In de bestreden beslissing wijst verweerder op de feiten van diefstal, bezit en/of verkoop van verdovende middelen en weerspannigheid tegen de ordediensten die verzoeker pleegde in de periode van februari 2006 tot en met mei 2013 en waarvoor hij enkele strafrechtelijke veroordelingen opliep. Hij citeert vervolgens het op 10 november 2017, bij verzoekers vrijlating uit de gevangenis, in werking getreden koninklijk besluit tot uitzetting van 6 juli 2016 waarbij verzoeker, op grond van de voormelde feiten, de toegang tot het grondgebied werd verboden voor een periode van 10 jaar om redenen van openbare orde. Op basis van de voormelde feiten is verweerder van oordeel dat verzoeker een gevaar vormt voor de samenleving.
2.10. Verzoeker voert aan dat verweerder er met zijn beoordeling niet in slaagt aan te tonen dat hij actueel een gevaar vormt voor de samenleving. Er is volgens hem geen sprake van een nauwkeurig en individueel onderzoek in dit verband. Hij erkent dat in het verleden gesteld gedrag hierbij een rol kan spelen, maar stelt dat dit niet sluitend is. Hij benadrukt dat zijn laatste veroordeling dateert van augustus 2013, en dus van 9 jaar geleden. Hij stelt dat onterecht geen rekening is gehouden met de context waarbinnen hij de feiten heeft gepleegd, met zijn ernstige psychiatrische problemen, met zijn verstandelijke beperking en met het gegeven dat hij zijn straffen volledig heeft ondergaan. Hij stelt dat een loutere opsomming van eerdere veroordelingen omwille van feiten van openbare orde niet volstaat om hem uit te sluiten van het voordeel van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, en het in dit verband evenmin volstaat om het koninklijk besluit tot uitzetting uit 2016 te citeren. Hij wijst erop dat de afweging die werd doorgevoerd in dit koninklijk besluit dateert van zes jaar geleden en hiermee het actueel gevaar voor de samenleving niet blijkt. Hij wijst er nog op dat het gebrek aan beoordeling inzake het actuele karakter van de bedreiging voor de openbare orde reeds werd vastgesteld door de Raad in zijn eerdere vernietigingsarrest van 26 november 2019. Hij is van mening dat onterecht geen enkele afweging is gemaakt met betrekking tot de elementen inzake zijn geestestoestand in het medisch verslag van psychiater P.D. van 20 maart 2019, die volgens hem in relatie staan met de gepleegde strafrechtelijke feiten. Hij wijst nog op de naderhand ter ondersteuning van de aanvraag overgemaakte attesten van dezelfde psychiater van meer recente datum.
2.11. Kernvraag is dus of verweerder al dan niet op zorgvuldige wijze heeft besloten tot de uitsluiting van verzoeker van de mogelijkheid voor een machtiging tot verblijf om medische redenen omdat hij een gevaar vormt voor de samenleving.
2.12. De Raad volgt verzoeker in zijn standpunt dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat verweerder een concreet en zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd naar het actueel karakter van het gevaar voor de samenleving. Verweerder beperkt zich ertoe te verwijzen naar de eerder door verzoeker gepleegde strafrechtelijke feiten in de periode van 2006-2013 waarvoor hij enkele strafrechtelijke veroordelingen opliep en naar het op basis hiervan op 6 juli 2016 genomen koninklijk besluit tot uitzetting, zonder dat blijkt dat hij concreet heeft beoordeeld of op basis van deze feiten en gelet op de eerdere beoordeling ook actueel nog een gevaar voor de samenleving blijkt dat voldoende ernstig is in het licht van de ingeroepen gezondheidstoestand, rekening houdend met de gegevens dat verzoeker zijn volledige gevangenisstraf heeft uitgezeten en dat niet blijkt dat hij sindsdien nog strafrechtelijke feiten pleegde en rekening houdend met verzoekers actuele (gezondheids)toestand zoals geschetst in de door hem voorgelegde medische verslagen van zijn psychiater. In deze verslagen legt de behandelende psychiater een verband tussen de eerder door verzoeker gepleegde feiten van openbare orde en drugs- en alcoholmisbruik en wordt vervolgens, onder meer, aangegeven dat verzoeker momenteel geen alcohol meer zou drinken en geen drugs meer zou gebruiken, dat hij tracht om dealers en anderen uit het drugsmilieu te mijden en dat hij optimaal meewerkt aan de behandeling van zijn psychiatrische problemen. Verweerder kan in zijn beoordeling een belangrijk

gewicht toekennen aan de eerdere veroordelingen en vaststellingen in het koninklijk besluit tot uitzetting, maar dit neemt niet weg dat hij voor de beoordeling van het huidige gevaar voor de samenleving ook de voorliggende meer recente en relevante elementen in zijn beoordeling moet betrekken. Er blijkt niet dat hij dit heeft gedaan. Het verweer in de nota met opmerkingen doet geen afbreuk aan deze vaststellingen. In de mate dat verweerder in zijn nota met opmerkingen alsnog overgaat tot een dergelijke beoordeling moet worden vastgesteld dat dit een a posteriori beoordeling betreft die geen afbreuk kan doen aan het vastgestelde gebrek aan zorgvuldigheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing.

2.13. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel juncto de artikelen 9ter en 55/4 van de Vreemdelingenwet wordt aangetoond.

3.

Toepassing in casu

In de bestreden beslissing wordt enkel een opsomming gemaakt van de eerdere veroordeling van verzoeker d.d. 17.02.2025 en de latere "veroordeling" waarna verzoeker werd geïnterneerd.

Verzoeker wenst als eerste aan te halen dat hij geïnterneerd werd op 16.05.2025, terwijl bestreden beslissing stelt dat verzoeker veroordeeld werd. Dit is niet correct.

De strafrechtelijke veroordeling berust een beslissing waarbij ten gronde uitspraak wordt gedaan over de schuld, terwijl internering een veiligheidsmaatregel is waartoe wordt beslist wegens het bestaan van een geestesstoornis die een gevaar betekent voor de maatschappij, en die noch een beoordeling wat betreft de schuld, noch een strafrechtelijke veroordeling inhoudt (GwH 31 maart 2022, nr. 52/2022).

Volgens artikel 2 van de wet van 5 mei 2014 betreffende de internering (BS 9 juli 2014) is de internering van personen met een geestesstoornis, bedoeld in artikel 9 van deze wet, een veiligheidsmaatregel die er tegelijkertijd toe strekt de maatschappij te beschermen en ervoor te zorgen dat aan de geïnterneerde persoon de zorg wordt verstrekt die zijn toestand vereist met het oog op zijn re-integratie in de maatschappij.

Nog stelt dit artikel dat, rekening houdend met het veiligheidsrisico en de gezondheid van de geïnterneerde persoon, hem de nodige zorg zal worden aangeboden om een menswaardig leven te leiden. Die zorg is gericht op een maximaal haalbare vorm van maatschappelijke re-integratie en verloopt waar aangewezen en mogelijk via een zorgtraject waarin aan de geïnterneerde persoon telkens zorg op maat wordt aangeboden. Internering is zoals voorheen gesteld geen straf maar een beveiligingsmaatregel.

Verzoeker heeft al zeer lange tijd psychologische problematieken. Hij is al jaren arbeidsongeschikt en sinds april 2025 erkend invalide.

Verzoeker werd in het verleden ettelijke malen gedwongen opgenomen, maar zocht ook zelf psychologische bijstand.

Verzoeker wou zich voorafgaand aan zijn eerste veroordeling reeds laten opnemen, maa dit was niet mogelijk.

Het is duidelijk dat verzoeker reeds voorafgaand zijn eerste en enige veroordeling leed aan een psychologische aandoening van waaruit hij de feiten pleegde.

Verzoeker dient beschermd te worden.

Al bovenstaande blijkt reeds uit het administratief dossier en de stukken die werden gevoegd bij de initiële aanvraag.

Een loutere opsomming van eerdere veroordeling en een foutieve opsomming van de tweede "veroordeling" omwille van feiten tegen de openbare orde volstaat niet om verzoeker uit te sluiten van de toepassing van artikel 9ter van de Verblijfswet.

De bestreden beslissing houdt geen enkele proportionaliteitstoets in, in het kader van artikel 55/4 Verblijfswet en volstaat dus niet om een uitsluiting van het voordeel uit artikel 9ter Verblijfswet te rechtvaardigen. Er werd verder op geen enkele manier rekening gehouden met de context waarbinnen verzoeker deze misdrijven heeft begaan.

Verzoeker heeft een schizofrene stoornis die eveneens werd weerhouden bij zijn internering.

Hij legt bij deze aanvraag hiervan verscheidene stukken neer.

De beslissing bevat geen enkele afweging met de elementen die in het SMG wordt benoemd alsook de stukken, o.a. die onder gesloten omslag werden overmaakt aan DVZ.

Die gegevens bevestigen voor zover als nodig dat ook met betrekking tot de bestreden beslissing een afweging diende te geschieden tussen de strafrechtelijke inbreuk, de medische situatie en later de internering.

In casu is verwerende partij louter overgegaan tot een automatische toepassing van de sanctie voorzien bij artikel 55/4 Verblijfswet.

Er werd geen nauwkeurig en individueel onderzoek gedaan naar de situatie van verzoeker.

Verzoeker is van mening dat volgende elementen minstens mee in rekening hadden moeten genomen worden:

- *Verzoeker verblijft reeds meer dan 17 jaar in België;*
- *Verzoeker kreeg een probatie-uitstel n.a.v. zijn eerste veroordeling;*
- *Verzoeker werd geïnterneerd naar aanleiding van dezelfde feiten als voorheen;*
- *De context waarin de feiten zijn gepleegd, met name de psychiatrische problematiek van verzoeker;*
- *Verzoeker heeft een schizofrene stoornis*

Nergens werd de vraag gesteld naar het actueel karakter van het gevaar voor de samenleving en aldus evenmin naar de draagwijdte van de uitsluitingsbeslissing in het licht van de feitelijke context van de zaak en de persoonlijkheid van verzoeker.
Hierdoor is de beslissing tot uitsluiting van verzoeker kennelijk onredelijk en niet afdoende gemotiveerd.
De motiveringsplicht van artikel 9ter, §4 Verblijfswet is geschonden.
Een schending van artikel 55/4 §2 en 9ter, §4 van de Verblijfswet juncto het zorgvuldigheidsbeginsel is aangetoond.
De beslissing dient te worden vernietigd.
Vierde onderdeel, specifiek wat betreft het actueel gevaar voor de samenleving
1.
Naast de beoordeling in al haar onderdelen van het gevaar voor de samenleving dient hierbij als specifiek onderdeel het actueel karakter ervan te worden bewezen. De bestreden beslissing doet dit niet.
Inzonderheid het hoger geciteerde arrest in deze zaak (arrest RvV 283 757 van 24 januari 2023) heeft in punt 2.12 gewezen op de noodzaak om een concreet en zorgvuldig onderzoek te voeren naar het actueel karakter van het gevaar voor de samenleving:
'…zonder dat blijkt dat hij concreet heeft beoordeeld of op basis van deze feiten en gelet op de eerdere beoordeling ook actueel nog een gevaar voor de samenleving blijkt dat voldoende ernstig is in het licht van de ingeroepen gezondheidstoestand, rekening houdend met de gegevens dat verzoeker zijn volledige gevangenisstraf heeft uitgezeten en dat niet blijkt dat hij sindsdien nog strafrechtelijke feiten pleegde en rekening houdend met verzoekers actuele (gezondheids)toestand zoals geschetst in de door hem voorgelegde medische verslagen van zijn psychiater. …' 'dit neemt niet weg dat hij voor de beoordeling van het huidige gevaar voor de samenleving ook de voorliggende meer recente en relevante elementen in zijn beoordeling moet betrekken. Er blijkt niet dat hij dit heeft gedaan.'
2.
De rechtspraak en rechtsleer hebben gevestigd hoe het begrip aantasting van de samenleving (in casu gaat het om gevaar, wat kwalitatief ernstiger is), het begrip openbare orde en actuele bedreiging voor de openbare orde moeten beoordeeld worden in het kader van het verblijfsrecht.
De beslissing dient de werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging, die een fundamenteel belang van de samenleving aantast, aan te tonen. Het begrip openbare orde moet restrictief worden opgevat omdat het gaat om een afwijking van de verplichting tot eerbiediging van de grondrechten van derdelanders bij hun verwijdering uit de Unie.
Verzoeker verwijst terzake naar de rechtspraak van het EHJ in onderstaand arrest RvV nr. 200 119 van 22 februari 2018 waarin deze rechtspraak concreet is verwerkt:
2.7. … Tevens wordt het belang van de rechtspraak van het Hof van Justitie in deze benadrukt. Zo kan gelezen worden dat "Uit zijn rechtspraak blijkt dat "[…] de lidstaten weliswaar in wezen vrij blijven om de eisen van de openbare orde af te stemmen op hun nationale behoeften, die per lidstaat en per tijdsgewricht kunnen verschillen[…]".
Maar "[…] in de context van de Unie, met name omdat zij een afwijking rechtvaardigen van een verplichting die bedoeld is om de eerbiediging van de grondrechten van derdelanders bij hun verwijdering uit de Unie te verzekeren (moeten deze eisen) restrictief worden opgevat, zodat de inhoud ervan niet eenzijdig door de onderscheiden lidstaten kan worden bepaald zonder controle door de instellingen van de Unie."." Het begrip openbare orde veronderstelt volgens de wetgever "hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, […] dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (arrest Z. Zh., van 11 juni 2015, C-554-13, EU:C:2015:377, punten 48 en 50 en vermelde rechtspraak; arrest H.T., van 24 juni 2015, C 373-13, EU:C:2015:413, punt 79; arrest Byankov, C-249/11, EU:C:2012:608, punt 40 en vermelde rechtspraak)"(Parl.St. Kamer, 2016-17, nr. 2215/001, pp.19-20).
Het Grondwettelijk Hof heeft in het arrest nr. 112/2019 aangegeven hoe de toepassing van artikel 20 en 23 verblijfswet dient beoordeeld te worden.
B.17.3. In de memorie van toelichting met betrekking tot de bestreden bepalingen wordt gepreciseerd : « Aangezien de begrippen ' redenen van openbare orde of nationale veiligheid ', ' ernstige redenen ' of ' dwingende redenen ' uit de Europese akten zijn gehaald, dienen zij conform de rechtspraak van het Hof van Justitie te worden geïnterpreteerd » (ibid., p. 23). De parlementaire voorbereiding, onder verwijzing naar die rechtspraak vermeldt : « Het begrip ' redenen van openbare orde of nationale veiligheid ' [houdt] het bestaan in van een voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving, waarbij dit belang moet worden begrepen als ook de binnenlandse en buitenlandse veiligheid van de Staat omvattend » (ibid., p. 23). …
B.18.2. De « redenen » en de « ernstige redenen » van openbare orde of nationale veiligheid moeten worden geïnterpreteerd in het licht van artikel 23 van de wet van 15 december 1980, ingevoerd bij artikel 14 van de bestreden wet, waarin wordt vermeld dat de beslissingen tot beëindiging van het verblijf enkel kunnen worden gebaseerd op het gedrag van de betrokkene en dat dat gedrag « een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving [moet] zijn ». In die bepaling wordt eraan toegevoegd dat « motiveringen die los staan van het betrokken individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, […] niet [mogen] worden aangevoerd » en wordt

gepreciseerd dat bij het nemen van de beslissing rekening moet worden gehouden « met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid » die is begaan of met het gevaar dat van de betrokken vreemdeling uitgaat.
B.19.3. Het bestaan van één of meer ten aanzien van de betrokken vreemdeling uitgesproken strafrechtelijke veroordelingen is noch een noodzakelijke voorwaarde, noch een voldoende voorwaarde, opdat een beslissing wordt genomen waarbij aan zijn verblijfsrecht een einde wordt gemaakt om reden of om ernstige reden van openbare orde of nationale veiligheid. Zoals in artikel 23 van de wet van 15 ecember 1980, ingevoegd bij artikel 14 van de bestreden wet, wordt gepreciseerd, moet een individueel onderzoek geval per geval worden gevoerd met betrekking tot de werkelijkheid, de actualiteit en de ernst van de bedreiging die van de vreemdeling uitgaat voor een fundamenteel belang van de samenleving. Bij dat onderzoek moeten weliswaar de eventuele veroordelingen uit het verleden in overweging worden genomen, maar het moet ook betrekking hebben op het huidige gedrag van de betrokkene en op het voorzienbare gevaar dat uit dat gedrag voortvloeit.
Verzoeker verwijst naar RvV arrest n° 238 922 van 24 juli 2020 (eigen onderlijning en vet):
2.3. …
Bij de beoordeling of sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast, moeten alle feitelijke en juridische gegevens worden betrokken die slaan op de situatie van een vreemdeling in relatie met het door hem gepleegde strafbare feit, zoals onder meer het aantal strafbare feiten, de aard en ernst van het strafbare feit, de veroorzaakte schade, en het tijdsverloop sinds het plegen daarvan. … Het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling doet verder slechts ter zake voor zover uit de omstandigheden die tot deze veroordeling hebben geleid, het bestaan blijkt van een persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging voor de openbare orde vormt. De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (Parl.St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24).
Het is aan de verwerende partij in elk afzonderlijk geval te (be)oordelen of het gedrag van de betrokken vreemdeling een gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde of nationale veiligheid oplevert, wat desgevallend een onderzoek naar het risico van recidive kan omvatten. De verwerende partij moet derhalve haar besluit baseren op een inschatting van het toekomstig gedrag van de betrokken vreemdeling en dit aan de hand van de objectieve elementen zoals deze voorliggen op het ogenblik dat zij een beslissing neemt en die blijken uit het administratief dossier.
Hiervoor dienen alle relevante gegevens, feitelijke en juridische, die specifiek zijn voor het geval in aanmerking te worden genomen. Zulke algehele beoordeling houdt in dat de staatssecretaris, desgevallend, ook rekening houdt met elementen die betrekking hebben op de strafuitvoering (HvJ 13 september 2016, C-165/14, Rendon Marin, pt. 65).
De Raad wijst er op dat het zorgvuldigheidbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).
Zoals reeds vermeld, moeten bij de beoordeling van de actuele bedreiging voor de openbare orde alle relevante gegevens, feitelijke en juridische, die specifiek zijn voor het geval in aanmerking worden genomen, inclusief elementen van strafuitvoering.
De Raad stelt vast dat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen over de voormelde elementen van strafuitvoering, die zij niet betwist, stilzwijgend blijft.
19
Arrest RvV nr. 206 853 van 17 juli 2018:
2.1. …
Hieruit blijkt dat het de bedoeling is van de wetgever – in lijn met de rechtspraak van het Hof van Justitie – dat een concrete beoordeling moet gebeuren van het geval en dat rekening moet worden gehouden met elk relevant feitelijk gegeven als de gemachtigde overgaat tot de beoordeling van de werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging van een fundamenteel belang van de samenleving.
3.
De actuele bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving is niet aangetoond, en kan alleszins niet weerhouden worden.
Het criterium wordt zelfs niet vermeld.
Verzoeker werd eenmalig veroordeeld tot een probatie-uitstel en later voor gelijkaardige feiten geïnterneerd.
Hij dient beschermd te worden, en is geen actuele bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving.
Het motief negeert ook dat in het arrest RvV n° 283 757 gesteld wordt dat voor het beoordelen van het actueel gevaar rekening moet worden gehouden met alle relevante en recente gegevens. Er wordt geen rekening gehouden met het relevante gegeven van de overigens ook actuele gezondheidstoestand. Met de gezondheidstoestand is op geen enkele wijze rekening gehouden.
Er wordt geen rekening gehouden met het gegeven dat verzoeker geïnterneerd is. Er wordt geen rekening gehouden met het feit dat verzoeker in 2009 op 12-jarige leeftijd in België

aankwam, dat hij zijn gehele leven bij zijn moeder verbleef, dat zijn geheel gezin in België is, dat hij geen nationaliteit heeft, …
De beslissing houdt als relevant gegeven geen rekening met de werkelijke persoon van verzoeker en zijn gezondheidstoestand zoals geschetst in de voorgelegde medische verslagen van zijn psychiater.
Het actueel karakter van het gevaar voor de samenleving is niet aangetoond.
De beslissing dient te worden vernietigd."

3.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing Hetzelfde geldt voor artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 9*ter* en 55/4 van de Vreemdelingenwet. Daarnaast bevat de bestreden beslissing een motivering in feite, namelijk dat de verzoekende partij een aanvraag heeft ingediend op grond van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet maar dat zij wordt uitgesloten van het voordeel van dit artikel gezien er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat zij handelingen heeft gepleegd bedoeld in artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet, waarna in de bestreden beslissing de verschillende feiten die geleid hebben tot een strafrechtelijke veroordeling op 17 februari 2025 en een internering op 16 mei 2025 worden vermeld en wordt besloten dat uit deze feiten blijkt dat de verzoekende partij door haar gedrag de openbare orde meermaals heeft geschonden, dat het om ernstige feiten gaat die de openbare veiligheid verstoren, een onveiligheidsgevoel veroorzaakt en de geestelijke en lichamelijke integriteit van minderjarigen schendt, dat zij bijgevolg uitgesloten wordt van het voordeel van de aanvraag conform artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet in de zin van artikel 55/4, §2.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing *in casu* zowel in feite als in rechte is gemotiveerd.

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

3.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.4. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van (oud) artikel 9*ter* – meer bepaald (oud) artikel 9*ter*, §4 – van de Vreemdelingenwet *iuncto* (oud) artikel 55/4 – meer bepaald (oud) artikel 55/4, §2 – van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen en waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

Artikel 9*ter*, §4 (oud) van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 4
De vreemdeling wordt uitgesloten van het voordeel van deze bepaling, wanneer de minister of zijn gemachtigde van oordeel is dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de betrokkene handelingen gepleegd heeft bedoeld in artikel 55/4."
Artikel 55/4, §2 (oud) van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§2.
Een vreemdeling wordt ook uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer hij een gevaar voor de samenleving of voor de nationale veiligheid vormt."

Uit het hierboven weergegeven (oud) artikel 9*ter*, §4 van de Vreemdelingenwet blijkt dat de wetgever uitdrukkelijk heeft voorzien in een wettelijk kader inzake de mogelijkheid voor de verwerende partij om een verblijfsmachtiging te weigeren in geval er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de aanvrager zich schuldig maakte aan de handelingen die in (oud) artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet worden omschreven.

De tweede paragraaf van (oud) artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet werd ingevoegd bij artikel 9 van de wet van 10 augustus 2015 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen om beter rekening te houden met de bedreigingen voor de samenleving en de nationale veiligheid in de verzoeken om internationale bescherming.

In de Memorie van Toelichting bij deze wetswijziging wordt erop gewezen dat hiermee de omzetting word beoogd van de artikelen 17.1, d) en 17.3 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de richtlijn 2011/95/EU), door aan (oud) artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet twee nieuwe hypothesen voor uitsluiting van subsidiaire bescherming toe te voegen, de ene verplicht, de andere facultatief.

Artikel 17 van de richtlijn 2011/95/EU luidt als volgt:

"*1. Een onderdaan van een derde land of staatloze wordt uitgesloten van subsidiaire bescherming wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat:*
a) hij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft gepleegd, zoals gedefinieerd in de internationale instrumenten waarmee wordt beoogd regelingen te treffen ten aanzien van dergelijke misdrijven;
b) hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd;
c) hij zich schuldig heeft gemaakt aan handelingen welke in strijd zijn met de doelstellingen en beginselen van de Verenigde Naties als vervat in de preambule en de artikelen 1 en 2 van het Handvest van de Verenigde Naties;
d) hij een gevaar vormt voor de gemeenschap of voor de veiligheid van de lidstaat waar hij zich bevindt. 2.
Lid 1 is van toepassing op personen die aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de daar genoemde misdrijven of daden.
3. De lidstaten mogen een onderdaan van een derde land of staatloze van subsidiaire bescherming uitsluiten, indien hij, voordat hij tot de betrokken lidstaat werd toegelaten, een of meer andere dan de in lid 1 bedoelde misdrijven heeft gepleegd die strafbaar zouden zijn met gevangenisstraf indien zij in de betrokken lidstaat waren gepleegd, en indien hij zijn land van herkomst alleen heeft verlaten om straffen als gevolg van deze misdrijven te ontlopen."

Noch de bepalingen van de voornoemde richtlijn noch de desbetreffende bepalingen van de Vreemdelingenwet bevatten een definitie van het begrip "*gevaar voor de samenleving*" in (oud) artikel 55/4, §2 van de Vreemdelingenwet. Bij het beoordelen van dit begrip beschikt het bestuur bijgevolg over een discretionaire bevoegdheid waarbij het geval per geval nagaat of het persoonlijk gedrag van de betrokken vreemdeling een daadwerkelijk gevaar voor de samenleving vormt (RvS 5 juni 2019, nr. 244.700).

Naar analogie kan nog worden verwezen naar het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 6 juli 2023 in de zaak C-8/22, waarin het Hof onder meer ingaat op het begrip "*gevaar voor de samenleving*" inzake de bepalingen tot intrekking, beëindiging of niet-verlenging van de vluchtelingenstatus in de richtlijn 2011/95/EU. Hieruit volgt dat het begrip "*gevaar voor de samenleving*" vereist dat "*de betrokken derdelander een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving van de lidstaat waar hij zich bevindt*" (§60) en hiervoor moeten "*alle omstandigheden van het specifieke geval*" worden onderzocht, waaronder het mogelijke risico op recidive (§62-63).

3.5. De verzoekende partij betoogt in een eerste onderdeel dat de verwerende partij toepassing maakt van de uitsluitingsgrond van (oud) artikel 55/4, §2 van de Vreemdelingenwet en hiervoor motiveert dat zij door haar gedrag de openbare orde heeft geschonden, dat het om ernstige feiten gaat en zij daardoor dient uitgesloten te worden van het voordeel van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij meent dat de verwerende partij aldus motiveert dat zij door haar gedrag de openbare orde heeft geschonden, dat dit echter geen criterium is uit (oud) artikel 55/4, §2 van de Vreemdelingenwet, dat de verwerende partij het voordeel van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet niet kan weigeren om redenen van openbare orde, maar zich enkel kan baseren op de voorziene specifieke uitsluitingengronden, *in casu* "*een gevaar voor de samenleving of voor de nationale veiligheid*", dat door te weigeren op grond van openbare orde de verwerende partij haar discretionaire bevoegdheid overschrijdt en een voorwaarde aan de wet toevoegt.

De verzoekende partij gaat met haar betoog uit van een verkeerde, minstens onvolledige, lezing van de motieven van de bestreden beslissing. Er wordt immers gemotiveerd dat de verzoekende partij uitgesloten worden van het voordeel van de aanvraag conform artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet "*in de zin van art. 55/4, §2*", met andere woorden "*wanneer hij een gevaar voor de samenleving of voor de nationale veiligheid vormt".* Voorafgaand aan dit besluit worden de redenen hiertoe opgesomd waarbij wordt gewezen op de feiten waaraan de verzoekende partij zich schuldig heeft gemaakt, op haar veroordeling op 17 februari 2025 door de correctionele rechtbank van Antwerpen en de bijhorende strafmaat en haar internering op 16 mei 2025 voor de feiten en waaruit wordt afgeleid dat de verzoekende partij door haar gedrag de openbare orde meermaals heeft geschonden, dat het om ernstige feiten gaat die de openbare veiligheid verstoren, een onveiligheidsgevoel veroorzaken en de geestelijke en lichamelijke integriteit van minderjarige schenden.

Het loutere feit dat in de bestreden beslissing niet uitdrukkelijk wordt gesteld dat de verzoekende partij uitgesloten wordt van het voordeel van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet omdat zij "*een gevaar voor de samenleving of voor de nationale veiligheid vormt",* neemt niet weg dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat zij uitgesloten wordt van het voordeel van de aanvraag conform artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet "*in de zin van art. 55/4, §2*" en dat de motieven om te leiden tot het besluit dat zij een – in voormelde bepaling beoogd – "*gevaar voor de samenleving of voor de nationale veiligheid vormt"* in die beslissing kunnen gelezen worden.

Waar de verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij aldus motiveert dat zij door haar gedrag de openbare orde heeft geschonden, dat dit echter geen criterium is uit (oud) artikel 55/4, §2 van de Vreemdelingenwet, gaat zij eraan voorbij dat de verwerende partij niet motiveert dat de verzoekende partij de openbare orde heeft geschonden en zij aldus conform (oud) artikel 55/4, §2 van de Vreemdelingenwet wordt uitgesloten van het gevraagde voordeel, doch wel dat zij uitgesloten wordt van het voordeel van de aanvraag conform artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet "*in de zin van art. 55/4, §2*", met andere woorden omdat zij "*een gevaar voor de samenleving of voor de nationale veiligheid vormt",* doordat zij door haar gedrag de openbare orde meermaals heeft geschonden, dat het om ernstige feiten gaat die de openbare veiligheid verstoren, een onveiligheidsgevoel veroorzaken en de geestelijke en lichamelijke integriteit van minderjarigen schenden.

De verzoekende partij meent dat de verwerende partij het voordeel van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet niet kan weigeren om redenen van openbare orde, maar zich enkel kan baseren op de voorziene specifieke uitsluitingengronden, *in casu* "*een gevaar voor de samenleving of voor de nationale veiligheid*", dat door te weigeren op grond van openbare orde de verwerende partij haar discretionaire bevoegdheid overschrijdt en een voorwaarde aan de wet toevoegt. Gelet op wat voorafgaat kan de verzoekende partij niet gevolgd worden nu niet blijkt dat de verwerende partij een niet-bestaand criterium heeft toegepast of een foute invulling heeft gegeven aan (oud) artikel 55/4, §2 van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij verduidelijkt niet waarom de verwerende partij bij het beoordelen van de vraag of de verzoekende partij "*een gevaar voor de samenleving of voor de nationale veiligheid vormt",* het feit dat zij meermaals de openbare orde heeft geschonden niet in overweging zou mogen nemen.

Waar de verzoekende partij nog betoogt dat het loutere gegeven dat de bestreden beslissing haar gedrag voor de openbare orde weerhoudt en hieraan koppelt dat zij een gevaar is voor samenleving ook impliceert dat het motief 'gevaar voor de samenleving' faalt, daar dit criterium op zich en dus niet gekoppeld aan een andere criterium moet beoordeeld worden, gaat zij er vooreerst aan voorbij dat het schenden van de openbare orde op zich geen criterium is van (oud) artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet, minstens toont zij dit met haar betoog niet aan. Bovendien, het weze herhaald, verduidelijkt de verzoekende partij niet waarom de verwerende partij bij het beoordelen van de vraag of de verzoekende partij "*een gevaar voor de samenleving of voor de nationale veiligheid vormt",* het feit dat zij meermaals de openbare orde heeft geschonden niet in overweging zou mogen nemen.

3.6. In wat kan beschouwd worden als een tweede onderdeel, betoogt de verzoekende partij dat zij geen gevaar voor de samenleving vormt, dat de kwalificatierichtlijn geen definitie biedt voor het begrip 'gevaar voor de samenleving', noch de Belgische wetgever, dat voor de invulling van het begrip een beroep moet worden gedaan op internationaal recht, dat relevant hierbij de richtlijn van UNHCR is omtrent de uitsluitingsgronden, dat dit volgt uit de gelijkaardige bewoordingen van de wetsartikelen en de voorbereidende werken van (oud) artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet, dat volgens de richtlijn van UNHCR er een discretionaire bevoegdheid is of iemand een gevaar voor de samenleving vormt, dat volgens UNHCR er een ernstig gevaar dient te worden aangetoond, dat een definitieve veroordeling voor een bijzonder ernstig misdrijf vereist is, dat het hier een dubbele kwalificatie betreft, dat uit het begrip 'gevaar' en niet 'bedreiging' volgt dat het moet gaan om bijzonder ernstige inbreuken, dat dit in de lijn ligt van (oud) artikel 55/4, §1 van de Vreemdelingenwet en in die context ook het begrip 'gevaar' uit (oud) artikel 55/4, §2 van de Vreemdelingenwet moet beoordeeld worden, dat UNHCR aanstipt dat bij het onderzoek alle omstandigheden in acht moeten worden genomen, ook verzachtende omstandigheden en de mogelijkheid van rehabilitatie en re-integratie in de samenleving, dat mogelijke criteria die in overweging kunnen genomen worden de aard en de omstandigheden van het misdrijf zijn, wanneer het begaan werd en of er een risico bestaat op recidive, dat de beoordeling essentieel prospectief is, dat er een actueel of toekomstig gevaar voor de samenleving dient te worden aangetoond, dat in het verleden gesteld gedrag een rol kan spelen maar niet sluitend is.

Met haar voormeld theoretisch betoog over het begrip 'gevaar voor de samenleving' en te ontkennen dat zij een dergelijk gevaar uitmaakt, weerlegt, noch ontkracht de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing.

Door louter te betogen – zonder overigens de relevante paragrafen uit de richtlijnen van UNHCR te duiden – dat het dient te gaan om een definitieve veroordeling en een bijzonder ernstig misdrijf vereist is, dat het moet gaan om bijzonder ernstige inbreuken, dat bij het onderzoek alle omstandigheden in acht moeten worden genomen, ook verzachtende omstandigheden en de mogelijkheid van rehabilitatie en re-integratie in de samenleving, dat mogelijke criteria die in overweging kunnen genomen worden de aard en de omstandigheden van het misdrijf zijn, wanneer het begaan werd en of er een risico bestaat op recidive, dat de beoordeling essentieel prospectief is, dat er een actueel of toekomstig gevaar voor de samenleving dient te worden aangetoond, dat in het verleden gesteld gedrag een rol kan spelen maar niet sluitend is, toont de verzoekende partij – die niet betwist dat zij meermaals feiten van exhibitionisme en tevens ook feiten van openbare zedenschennis tegenover een minderjarige en van bezit van kinderpornografie heeft gepleegd – niet aan dat het *in casu* foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of disproportioneel is van de verwerende partij om in de bestreden beslissing te stellen dat gelet op het feit dat zij door haar persoonlijk gedrag meermaals de openbare orde heeft geschaad en dat het gaat om ernstige feiten die de openbare veiligheid dermate verstoren, een onveiligheidsgevoel veroorzaken in de samenleving en de geestelijke en lichamelijke integriteit van minderjarigen schenden, zij wordt uitgesloten van het voordeel van een aanvraag op grond van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet in de zin van (oud) artikel 55/4, §2 van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij toont met haar betoog evenmin aan dat de verwerende partij bij deze beoordeling bepaalde relevante elementen betreffende verzachtende omstandigheden, de mogelijkheid van rehabilitatie en re-integratie in de samenleving, de aard en de omstandigheden van het misdrijf, het tijdstip van de misdrijven of het recidive-risico, ten onrechte niet in overweging heeft genomen bij de beoordeling van (de actualiteit van) het gevaar voor de samenleving dat uitgaat van de verzoekende partij.

3.7. De verzoekende partij vervolgt dat in de voorbereidende werkzaamheden te lezen valt dat de wetgever heeft voorgeschreven dat de voor- en nadelen van een uitsluiting moeten worden afgewogen, dat wordt verwezen naar de paragrafen 156 en 157 van het UNHCR Handboek, dat uit de *ratio legis* van (oud) artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet volgt dat de verwerende partij wanneer hij overweegt een vreemdeling uit te sluiten, hij rekening moet houden met de elementen voormeld in voormelde paragrafen van het handboek, dat uit de voorbereidende werken niet blijkt dat de voormelde paragrafen van het handboek niet gelden als toepassing wordt gemaakt van (oud) artikel 55/4, §2 van de Vreemdelingenwet, dat niet blijkt dat voormelde bepaling op een andere wijze zou moeten worden ingevuld wanneer dit wordt gehanteerd als uitsluitingsgrond voor het voordeel van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet, dat met andere woorden een proportionaliteitstoets is vereist, dat de uitsluitingsgrond aldus pas kan worden ingeroepen na een individuele beoordeling van de concrete feiten, rekening houdend met de aard van de inbreuk, de omstandigheden en de straf, dat een loutere opsomming van de feiten, zoals in de bestreden beslissing, niet beantwoordt aan deze vereisten, dat ook het feit dat iemand zijn straf heeft uitgezeten in aanmerking dient genomen te worden. De verzoekende partij wijst op een informatie over de uitsluitingsgronden van UNHCR, betreffende het proportionaliteitsbeginsel bij toepassing van uitsluitingsgronden. De verzoekende partij betoogt dat deze moeten toegepast worden op een manier die in verhouding staat met het beoogde doel, dat er een verschil bestaat tussen een administratieve beslissing tot uitsluiting en een strafrechtelijke beslissing die gepaard gaat met de nodige proceswaarborgen, dat het vreemdelingenrecht een ander doel en bestaansreden heeft dan het strafrecht, dat ook voor ogen moet gehouden worden dat de gevolgen van een uitsluiting erg ingrijpend zijn, dat de voorschriften van UNHCR over de toepassing van de uitsluitingsgronden ook gelden voor de toepassing van de uitsluitingsgronden voor subsidiaire bescherming en dus ook voor artikel 9*ter* van

de Vreemdelingenwet, dat dit kan afgeleid worden uit de gelijkaardige bewoordingen en de voorbereidende werken van (oud) artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij meent dat uit de richtlijnen van de Belgische wetgever en UNHCR duidelijk volgt dat een individuele beoordeling van de concrete omstandigheden noodzakelijk is alvorens iemand uit te sluiten, dat de gevolgen in rekening moeten worden gebracht en alle belangen die meespelen tegen elkaar moeten afgewogen worden, dat in het andere geval, geen proportionaliteitstoets wordt gevoerd en een beslissing tot uitsluiting niet wettelijk is, dat in elk geval een restrictieve interpretatie van de uitsluitingsgronden zich opdringt. De verzoekende partij betoogt dat de Raad reeds verschillende keren oordeelde dat (oud) artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet niet automatisch mag worden toegepast, maar dat een daadwerkelijke proportionaliteitstoets moet worden gevoerd door onder andere het actueel karakter van het gevaar voor de samenleving te onderzoeken. Zij citeert uit de door haar vermelde arresten (RvV 26 november 2019, nr. 229 279 en RvV 29 september 2020, nr. 241 656) en stelt dat hierin duidelijk gesteld wordt dat "*een daadwerkelijke proportionaliteitstoets moet geschieden, dat de pro's en contra's van de uitsluiting concreet, zorgvuldig en objectief moeten beoordeeld worden, dat rekening moet gehouden worden met zowel verzachtende als verzwarende omstandigheden, met de aard van de inbreuken, met het feit dat de straf reeds werd uitgezeten, dat de strafrechtelijke inbreuken moeten beoordeeld worden in verhouding tot de door verzoeker aangevraagde medische situatie, dat alle relevante gegevens in aanmerking worden genomen, dat het actueel gevaar moet aangetoond worden, dat een restrictieve interpretatie van de uitsluitingsmogelijkheid moet geschieden, dat er geen automatisch verband mag gelegd worden tussen de straffen en de uitsluiting."* De verzoekende partij betoogt dat *in casu* elke proportionaliteitstoets afwezig is, dat het woord ook niet voorkomt in de beslissing, dat haar medische situatie niet wordt overwogen, laat staan dat dit overwogen wordt in verhouding tot de strafrechtelijke inbreuken. De verzoekende partij citeert opnieuw uit arrest nr. 229 279 van 26 november 2019 van de Raad, alsook uit arrest nr. 283 757 van 24 januari 2023 van de Raad.

De Raad stelt vooreerst vast dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de verwerende partij het actueel karakter van het gevaar voor de samenleving in haar hoofde niet heeft onderzocht, minstens toont zij met haar betoog niet aan met welke relevante elementen in dit kader de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden, zoals ook zal blijken uit wat volgt. Zij kan overigens niet gevolgd worden waar zij stelt dat de verwerende partij zich beperkt tot een loutere opsomming van de feiten, nu zij wel degelijk gewezen heeft op de aard van de inbreuken en de straf en overgegaan is tot een individuele beoordeling van de concrete feiten en heeft geoordeeld dat de verzoekende partij door haar gedrag de openbare orde meermaals heeft geschonden, dat het gaat om ernstige feiten die de openbare veiligheid verstoren, een onveiligheidsgevoel veroorzaken en de geestelijke en lichamelijke integriteit van de minderjarige schenden.

Daarnaast maakt de verzoekende partij met haar betoog niet aannemelijk dat er behoudens het onderzoek of het persoonlijk gedrag van de verzoekende partij een daadwerkelijk gevaar voor de samenleving vormt wat vereist dat "*de betrokken derdelander een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving van de lidstaat waar hij zich bevindt*" en waarbij "*alle omstandigheden van het specifieke geval*" moeten worden onderzocht, waaronder het mogelijke risico op recidive, eveneens een proportionaliteitstoets moet worden uitgevoerd waarbij moet in aanmerking worden genomen dat iemand zijn straf heeft uitgezeten, waarbij moet worden nagegaan of de uitsluiting in verhouding staat met het beoogde doel, waarbij voor ogen moet gehouden worden dat de gevolgen van een uitsluiting erg ingrijpend zijn, waarbij een individuele beoordeling van de concrete omstandigheden noodzakelijk is en waarbij de gevolgen in rekening moeten worden gebracht en alle belangen die meespelen tegen elkaar moeten afgewogen worden.

De Raad benadrukt dat de bewoordingen van artikel 9*ter*, §4 van de Vreemdelingenwet erop wijzen dat, van zodra is vastgesteld dat de verzoekende partij een gevaar is voor de samenleving, het bestuur ertoe is gehouden om haar uit te sluiten van het voordeel van deze bepaling. In die optiek kan de verwerende partij niet worden verweten de aanvraag zelfs niet inhoudelijk te hebben overwogen/onderzocht en beoordeeld conform artikel 9*ter*, §1 van de Vreemdelingenwet.

Waar de verzoekende partij meent dat het de verwerende partij toekwam, na te hebben vastgesteld dat zij een gevaar vormt voor de samenleving in de zin van (oud) artikel 55/4, §2 van de Vreemdelingenwet, een verdere proportionaliteitsafweging door te voeren tussen de begane strafrechtelijke inbreuken of het vastgestelde gevaar voor de samenleving en haar medische problemen en persoonlijke situatie, wijst de Raad er nog op dat op basis van de rechtspraak van het Hof van Justitie niet blijkt dat nog een afzonderlijke evenredigheids- of proportionaliteitstoetsing moet worden gemaakt wanneer wordt vastgesteld dat (oud) artikel 55/4, §1 of §2 van de Vreemdelingenwet van toepassing is (*mutatis mutandis* HvJ 9 november 2010, gevoegde zaken C-57/09 en C-101/09, B. en D., § 109).

De verwijzingen van de verzoekende partij naar rechtspraak van de Raad en haar theoretisch betoog hebben betrekking op het geval dat toepassing wordt gemaakt van (oud) artikel 55/4, §1, c) van de Vreemdelingenwet en het aldaar gehanteerde begrip 'ernstig misdrijf'. De verzoekende partij betoogt dat in

de voorbereidende werken van (oud) artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet wordt verwezen de paragrafen 156 en 157 van het UNHCR Handboek en uit de *ratio legis* van 55/4 van de Vreemdelingenwet volgt dat de verwerende partij rekening moet houden met de elementen vermeld in voormelde paragrafen van het UNHCR Handboek, maar gaat eraan voorbij dat de Memorie van Toelichting bij de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet citeert uit de "*Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié au regard de la Convention de 1951 et du Protocole de 1967 relatifs au statut de réfugiés"* voor wat betreft het aspect "*ernstig misdrijf*" (*Parl.St*. Kamer, 2005-2006, 51, nr. 2478/1, p.109-110) en hieruit blijkt dat met betrekking tot het begrip 'ernstig misdrijf' in (oud) artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet "*de bewoordingen van artikel 17 van richtlijn 2004/83/ EG van 29/4/2004 werden overgenomen, die niet noodzakelijk aansluiten bij het Belgisch strafrechtelijk classificatiesysteem. Verder kan voor de invulling van het begrip «ernstig misdrijf» mutatis mutandis verwezen worden naar de punten 155 tot 158 van de «Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié au regard de la Convention de 1951 et du Protocole de 1967 relatifs au statut de réfugiés», uitgegeven door de UNHCR (…)".* Waar zij meent dat uit de voorbereidende werken niet blijkt dat voormelde paragrafen van UNHCR niet gelden als kader wanneer toepassing wordt gemaakt van (oud) artikel 55/4, §2 van de Vreemdelingenwet, kan zij een dergelijke analogie niet dienstig opperen, nu de verwijzing duidelijk betrekking heeft op het begrip 'ernstig misdrijf' en (oud) artikel 55/4, §2 van de Vreemdelingenwet geen dergelijk vermelding bevat. Haar betoog dat niet blijkt dat (oud) artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet op een andere wijze zou moeten worden ingevuld wanneer dit wordt gehanteerd als uitsluitingsgrond voor het voordeel van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet, is *in casu* dan ook niet relevant.

Voorts kan de verzoekende partij *in casu* ook niet dienstig verwijzen naar de "*Note d'information du HCR sur l'application des clauses d'exclusion : l'article 1F de la Convention de 1951 relative au statut des réfugiés*" van 4 september 2003.

De Raad wijst er ter verduidelijking op dat artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag luidt als volgt:

"*De bepalingen van dit Verdrag zijn niet van toepassing op een persoon ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen, dat:*
(a)hij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft begaan, zoals omschreven in de internationale overeenkomsten welke zijn opgesteld om bepalingen met betrekking tot deze misdrijven in het leven te roepen;
(b)hij een ernstig, niet-politiek misdrijf heeft begaan buiten het land van toevlucht, voordat hij tot dit land als vluchteling is toegelaten;
(c)hij zich schuldig heeft gemaakt aan handelingen welke in strijd zijn met de doelstellingen en beginselen van de Verenigde Naties."

Gelet op de bewoordingen van artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag – dat aldus geen melding maakt van het vormen van "*een gevaar voor de samenleving of voor de nationale veiligheid*" – kan de verzoekende partij, in het licht van de toepassing van (oud) artikel 55/4, §2 van de Vreemdelingenwet, aldus niet dienstig betogen dat de voorschriften over de toepassing van de uitsluitingsgronden vermeld in artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag ook gelden voor de toepassing van de uitsluitingsgronden voor subsidiaire bescherming en dus artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet gelet op de gelijkaardige bewoordingen van de wetsartikelen en de voorbereidende werken over (oud) artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet, noch op dienstige wijze verwijzen naar de voormelde nota en hieruit afleiden dat het proportionaliteitsbeginsel van toepassing is.

Waar de verzoekende partij verwijst naar en citeert uit verschillende arresten van de Raad (RvV 26 november 2019, nr. 229 279 en RvV 29 september 2020, nr. 241 656), kan slechts vastgesteld worden dat deze arresten betrekking hadden op personen die uitgesloten werden van het voordeel van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet op grond van (oud) artikel 55/4, §1, c) van de Vreemdelingenwet. Een dergelijke verwijzing is dan ook niet dienstig.

Nu niet blijkt, en de verzoekende partij met haar betoog niet aannemelijk maakt, dat nog een afzonderlijke evenredigheids- of proportionaliteitstoetsing moet worden gemaakt wanneer wordt vastgesteld dat (oud) artikel 55/4, §2 van de Vreemdelingenwet van toepassing is, is haar betoog dat in de bestreden beslissing elke proportionaliteitstoets afwezig is en dat het woord proportionaliteit zelfs niet in de bestreden beslissing voorkomt, niet dienstig.

Betreffende de verwijzing naar en citering uit arrest nr. 283 757 van 24 januari 2023 van de Raad, wijst de Raad erop dat dit arrest betrekking had op een persoon die uitgesloten werd van het voordeel van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet op grond van (oud) artikel 55/4, §2 van de Vreemdelingenwet. Echter wordt in dit arrest evenmin gesteld dat behoudens een concreet en zorgvuldig onderzoek naar het actueel karakter van het gevaar voor de samenleving, waarbij alle relevante gegevens in rekening moeten worden gebracht, er

nog een afzonderlijke evenredigheids- of proportionaliteitstoetsing moet worden gemaakt. Bovendien hebben vonnissen en arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentenwaarde en toont de verzoekende partij niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het voormelde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

3.8. Gelet op de uiteenzetting in punt 3.7. is het betoog van de verzoekende partij dat zij is geïnterneerd, dat dit geen straf is maar een beveiligingsmaatregel, dat zij al zeer lang psychologische problematieken heeft, dat zij al jaren arbeidsongeschikt is en sinds april 2025 erkend invalide, dat zij in het verleden ettelijke malen gedwongen werd opgenomen, maar ook zelf psychologische bijstand zocht, dat zij zich voorafgaand aan haar eerste veroordeling reeds wou laten opnemen, maar dit niet mogelijk was, dat het duidelijk is dat zij reeds voorafgaand aan haar eerste en enige veroordeling leed aan een psychologische aandoening van waaruit zij de feiten pleegde, dat zij beschermd dient te worden, dat dit reeds uit het administratief dossier leek en de stukken die werden gevoegd bij de initiële aanvraag, dat een loutere opsomming van een eerdere veroordeling en foutieve opsomming van de tweede 'veroordeling' omwille van feiten tegen de openbare orde niet volstaat om haar uit te sluiten van de toepassing van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet, dat de bestreden beslissing geen enkele proportionaliteitstoets inhoudt in het licht van (oud) artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet en aldus niet volstaat om een uitsluiting te rechtvaardigen, dat op geen enkele manier rekening werd gehouden met de context waarbinnen zij de misdrijven heeft begaan, dat zij een schizofrene stoornis heeft die werd weerhouden bij haar internering, dat zij bij de aanvraag verschillende stukken hiervan voorlegt, dat de bestreden beslissing ook geen enkele afweging bevat betreffende de elementen uit het standaard medisch getuigschrift en de voorgelegde medische stukken, dat die gegevens bevestigen dat voor zover als nodig met betrekking tot de bestreden beslissing een afweging diende te geschieden tussen de strafrechtelijke inbreuk, de medische situatie en de latere internering, dat de verwerende partij is overgegaan tot een automatische toepassing van de sanctie voorzien in (oud) artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet, dat er geen nauwkeurig en individueel onderzoek werd gedaan naar haar situatie, dat minstens rekening moest worden gehouden met het feit dat zij reeds meer dan 17 jaar in België verblijft, met het feit dat zij een probatie-uitstel kreeg naar aanleiding van haar eerste veroordeling en dat zij werd geïnterneerd naar aanleiding van dezelfde feiten als voorheen, met de context waarin de feiten gepleegd zijn, met name de psychiatrische problematiek, en met het feit dat zij een schizofrene stoornis heeft, dat nergens de vraag werd gesteld naar de draagwijdte van de uitsluitingsbeslissing in het licht van de feitelijke context van de zaak en haar persoonlijkheid, dat hierdoor de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is en niet afdoende gemotiveerd, niet dienstig.

De Raad wijst er ook nog op dat de bestreden beslissing niet vergezeld gaat van een verwijderingsbeslissing. Indien de verwerende partij in de toekomst alsnog zou overgaan tot een verwijderingsbeslissing, kan de verzoekende partij op dat ogenblik desgewenst een beroep indienen tegen deze beslissing.

3.9. De verzoekende partij betoogt dat zij werd geïnterneerd op 16 mei 2025 terwijl de bestreden beslissing vermeldt dat zij veroordeeld werd, dat dit niet correct is, dat de strafrechtelijke veroordeling een beslissing is waarbij ten gronde uitspraak wordt gedaan over de schuld, terwijl internering een veiligheidsmaatregel is waartoe wordt beslist wegens het bestaan van een geestesstoornis die een gevaar betekent voor de maatschappij en die noch een beoordeling wat betreft de schuld, noch een strafrechtelijke veroordeling inhoudt, dat volgens artikel 2 van de wet van 5 mei 2014 betreffende de internering de internering van personen met een geestesstoornis, bedoeld in artikel 9 van deze wet, een veiligheidsmaatregel is die er tegelijkertijd toe strekt de maatschappij te beschermen en ervoor te zorgen dat aan de geïnterneerde persoon de zorg wordt verstrekt die zijn toestand vereist met het oog op zijn re-integratie in de maatschappij, dat dit artikel nog stelt dat, rekening houdend met het veiligheidsrisico en de gezondheid van de geïnterneerde persoon, hem de nodige zorg zal worden aangeboden om een menswaardig leven te leiden, dat die zorg gericht is op een maximaal haalbare vorm van maatschappelijke re-integratie en waar aangewezen en mogelijk, verloopt via een zorgtraject waarin aan de geïnterneerde persoon telkens zorg op maat wordt aangeboden, dat de internering geen straf is maar een beveiligingsmaatregel.

De Raad merkt op dat de gebruikte bewoording in de bestreden beslissing, met name dat de verzoekende partij op 16 mei 2025 voor de laatste feiten werd 'veroordeeld', een materiële vergissing betreft. In de bestreden beslissing wordt immers benadrukt dat werd besloten over te gaan tot internering van de verzoekende partij. De verzoekende partij toont niet aan dat deze materiële vergissing een wezenlijke invloed heeft gehad op de genomen beslissing. Zij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat het feit dat zij op 16 mei 2025 werd geïnterneerd en niet werd veroordeeld afbreuk doet aan de determinerende motieven van de bestreden beslissing waarin wordt gesteld dat gelet op het feit dat zij door haar persoonlijk gedrag meermaals de openbare orde heeft geschaad en dat het gaat om ernstige feiten die de openbare veiligheid dermate verstoren, een onveiligheidsgevoel veroorzaken in de samenleving en de geestelijke en lichamelijke integriteit van minderjarigen schenden, zij wordt uitgesloten van het voordeel van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet in de zin van (oud) artikel 55/4, §2 van de Vreemdelingenwet. Door op algemene wijze toe te lichten wat een internering is en inhoudt, toont de verzoekende partij niet aan dat voornoemde motieven foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of disproportioneel zijn.

Met het betoog dat zij al zeer lange tijd psychologische problematieken heeft, dat zij al jaren arbeidsongeschikt is en sinds april 2025 erkend invalide is, dat zij in het verleden ettelijke malen gedwongen opgenomen werd maar ook zelf psychologische bijstand zocht, dat zij zich voorafgaand aan haar eerste veroordeling reeds wou laten opnemen maar dit niet mogelijk was, dat het duidelijk is dat zij reeds voorafgaand haar eerste en enige veroordeling leed aan een psychologische aandoening van waaruit zij de feiten pleegde, dat zij beschermd dient te worden, dat dit reeds blijkt uit het administratief dossier en de stukken werden gevoegd aan de aanvraag, en dat zij een schizofrene stoornis heeft die eveneens werd weerhouden bij haar internering, en met haar kritiek dat er op geen enkele manier rekening werd gehouden met de context waarbinnen zij de misdrijven heeft begaan, en dat een afweging diende te geschieden tussen de strafrechtelijke inbreuk, de medische situatie en de latere internering, toont de verzoekende partij – die niet betwist dat zij meermaals feiten van exhibitionisme en tevens ook feiten van openbare zedenschennis en van bezit van kinderpornografie heeft gepleegd – niet aan dat het *in casu* foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of disproportioneel is van de verwerende partij om in de bestreden beslissing te stellen dat gelet op het feit dat zij door haar persoonlijk gedrag meermaals de openbare orde heeft geschaad en dat het gaat om ernstige feiten die de openbare veiligheid dermate verstoren, een onveiligheidsgevoel veroorzaken in de samenleving en de geestelijke en lichamelijke integriteit van minderjarigen schenden, zij wordt uitgesloten van het voordeel van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet in de zin van (oud) artikel 55/4, §2 van de Vreemdelingenwet. Het loutere gegeven dat de verzoekende partij de feiten pleegde door/in de context van haar psychologische aandoening waaraan zij al ‘zeer lange tijd’ lijdt en waarvoor zij in het verleden ettelijke malen gedwongen werd opgenomen en ook zelf psychologische bijstand zocht, en het feit dat zij geïnterneerd werd doet geen afbreuk aan de vaststellingen dat zij door haar persoonlijk gedrag meermaals de openbare orde heeft geschaad, dat het om ernstige feiten gaat die een onveiligheidsgevoel in de samenleving veroorzaken en de geestelijke en lichamelijke integriteit van minderjarigen schenden en dat zij dus dient uitgesloten te worden van het voordeel van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet in de zin van (oud) artikel 55/4, §2 van voormelde wet.

Zij toont immers niet aan dat de verwerende partij omwille van haar psychologische problematiek, waardoor zij volgens haar de feiten pleegde, niet langer kon vaststellen dat zij door haar persoonlijk gedrag meermaals de openbare orde heeft geschaad. Ook haar arbeidsongeschiktheid, haar erkenning als invalide, haar internering, het feit dat zij beschermd dient te worden en het feit dat zij een schizofrene stoornis heeft die eveneens werd weerhouden bij haar internering, werpen geen ander licht op dit motief, minstens maakt de verzoekende partij het tegendeel niet concreet aannemelijk.

De verzoekende partij toont met haar betoog niet aan op welke wijze haar psychologische problematieken en de andere door haar aangehaalde elementen een ander licht werpen op de beoordeling dat zij door haar persoonlijk gedrag meermaals de openbare orde heeft geschaad, dat het om ernstige feiten gaat die een onveiligheidsgevoel in de samenleving veroorzaken en de geestelijke en lichamelijke integriteit van minderjarigen schenden, zodat zij niet aantoont dat de verwerende partij met bepaalde relevante elementen in deze beoordeling ten onrechte geen rekening heeft gehouden.

3.10. De verzoekende partij betoogt dat in de bestreden beslissing enkel een opsomming wordt gemaakt van een eerdere veroordeling van 17 februari 2025 en de latere ‘veroordeling’ waarna zij werd geïnterneerd, dat nergens de vraag wordt gesteld naar het actueel karakter van het gevaar voor de openbare orde, dat de bestreden beslissing niet het actueel karakter van het gevaar bewijst, dat er, gelet op het arrest nr. 283 757 van 24 januari 2023 van de Raad een noodzaak is aan een concreet en zorgvuldig onderzoek naar het actueel karakter van het gevaar voor de samenleving, dat uit de rechtspraak en de rechtsleer blijkt dat het dient te gaan om een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast, dat het begrip openbare orde restrictief moet worden opgevat omdat het gaat om een afwijking van de verplichting tot het eerbiedigen van de grondrechten van derdelanders bij verwijdering uit de Unie. De verzoekende partij verwijst naar rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie, van het Grondwettelijk Hof en van de Raad ter zake. De verzoekende partij betoogt dat een actuele bedreiging voor een fundamenteel belang voor de samenleving niet is aangetoond en niet kan weerhouden worden, dat het criterium zelfs niet vermeld wordt, dat zij eenmalig werd veroordeeld tot een probatie-uitstel en later voor gelijkaardige feiten geïnterneerd, dat zij dient beschermd te worden en dat er geen actuele dreiging is, dat het motief negeert dat voor het beoordelen van het actueel gevaar rekening moet worden gehouden met alle relevante en recente gegevens, dat er *in casu* geen rekening wordt gehouden met het relevante gegeven van de overigens ook actuele gezondheidstoestand, dat met de gezondheidstoestand op geen enkele wijze rekening is gehouden, dat er geen rekening wordt gehouden met het feit dat zij geïnterneerd is, dat er geen rekening wordt gehouden met het feit dat zij in 2009 op 12-jarige leeftijd in België aankwam, dat zij haar gehele leven bij haar moeder verbleef en dat haar hele gezin in België is en dat zij geen nationaliteit heeft. Zij betoogt dat de bestreden beslissing het relevant gegeven niet in rekening neemt van haar werkelijke persoon en haar gezondheidstoestand zoals geschetst in de voorgelegde medische verslagen van haar psychiater. Zij concludeert dat het actueel karakter van het gevaar van de openbare orde niet is aangetoond.

De Raad herhaalt dat noch de bepalingen van de richtlijn 2011/95/EU, noch de desbetreffende bepalingen van de Vreemdelingenwet een definitie bevatten van het begrip "*gevaar voor de samenleving*" in (oud) artikel 55/4, §2 van de Vreemdelingenwet. Bij het beoordelen van dit begrip beschikt het bestuur bijgevolg over een discretionaire bevoegdheid waarbij het geval per geval nagaat of het persoonlijk gedrag van de betrokken vreemdeling een daadwerkelijk gevaar voor de samenleving vormt (RvS 5 juni 2019, nr. 244.700). Naar analogie wordt verwezen naar het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 6 juli 2023 in de zaak C-8/22, waarin het Hof onder meer ingaat op het begrip "*gevaar voor de samenleving*" inzake de bepalingen tot intrekking, beëindiging of niet-verlenging van de vluchtelingenstatus in de richtlijn 2011/95/EU. Hieruit volgt dat het begrip "*gevaar voor de samenleving*" vereist dat "*de betrokken derdelander een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving van de lidstaat waar hij zich bevindt*" (§60) en hiervoor moeten "*alle omstandigheden van het specifieke geval*" worden onderzocht, waaronder het mogelijke risico op recidive (§62-63).

Een noodzaak aan een concreet en zorgvuldig onderzoek naar het actueel karakter van het gevaar voor de samenleving, en het feit dat het dient te gaan om een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast, wordt dus niet betwist.

De Raad herhaalt dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de verwerende partij het actueel karakter van het gevaar voor de samenleving in haar hoofde niet heeft onderzocht of niet aantoont, minstens maakt zij met haar betoog, zoals zal blijken uit wat volgt, niet aannemelijk dat de verwerende partij met bepaalde relevante elementen in dit kader ten onrechte geen rekening heeft gehouden. Zij kan overigens niet gevolgd worden waar zij stelt dat de verwerende partij zich beperkt tot een opsomming van een eerdere veroordeling van 17 februari 2025 en van de latere 'veroordeling' waarna zij werd geïnterneerd, nu de verwerende partij wel degelijk heeft gewezen op de aard van de inbreuken en de straf en overgegaan is tot een individuele beoordeling van de concrete feiten en heeft geoordeeld dat de verzoekende partij door haar gedrag de openbare orde meermaals heeft geschonden, dat het gaat om ernstige feiten die de openbare veiligheid verstoren, een onveiligheidsgevoel veroorzaken en de geestelijke en lichamelijke integriteit van de minderjarige schenden. Gelet op deze motieven, die wijzen op het tijdstip van de veroordeling, de aard van de inbreuken en de ernst ervan alsook op de impact voor de samenleving en voor de slachtoffers, blijkt wel degelijk uit de bestreden beslissing waarom de verwerende partij meent dat de verzoekende partij actueel een gevaar voor de samenleving vormt. Het loutere feit dat in de bestreden beslissing niet uitdrukkelijk het criterium/woord 'actueel' wordt vermeld, doet hieraan geen afbreuk.

Door louter te betogen dat zij eenmalig werd veroordeeld tot een probatie-uitstel en later voor gelijkaardige feiten werd geïnterneerd, dat er geen actuele dreiging is, herhaalt de verzoekende partij de feiten waarmee de verwerende partij rekening heeft gehouden en geeft zij enkel aan het niet eens te zijn met de beoordeling van de verwerende partij, doch weerlegt, noch ontkracht zij op deze wijze de pertinente motieven van de bestreden beslissing waaruit blijkt waarom de verwerende partij meent dat de verzoekende partij een gevaar voor de samenleving vormt.

Met haar betoog dat zij geïnterneerd werd en beschermd dient te worden, toont de verzoekende partij – die niet betwist dat zij meermaals feiten van exhibitionisme en tevens ook feiten van openbare zedenschennis en van bezit van kinderpornografie heeft gepleegd – niet aan, het weze herhaald, dat het *in casu* foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of disproportioneel is van de verwerende partij om in de bestreden beslissing te stellen dat gelet op het feit dat zij door haar persoonlijk gedrag meermaals de openbare orde heeft geschaad en dat het gaat om ernstige feiten die de openbare veiligheid dermate verstoren, een onveiligheidsgevoel veroorzaken in de samenleving en de geestelijke en lichamelijke integriteit van minderjarigen schenden, zij wordt uitgesloten van het voordeel van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet in de zin van (oud) artikel 55/4, §2 van de Vreemdelingenwet. Het loutere gegeven dat de verzoekende partij geïnterneerd werd en beschermd moet worden doet geen afbreuk aan de vaststellingen dat zij door haar persoonlijk gedrag meermaals de openbare orde heeft geschaad, dat het om ernstige feiten gaat die een onveiligheidsgevoel in de samenleving veroorzaken en de geestelijke en lichamelijke integriteit van minderjarigen schenden en dat zij dus dient uitgesloten te worden van het voordeel van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet in de zin van (oud) artikel 55/4, §2 van voormelde wet.

Zij toont niet aan dat de verwerende partij omwille van haar gezondheidstoestand, zoals geschetst in de voorgelegde medische verslagen van haar psychiater, niet langer kon vaststellen dat zij door haar persoonlijk gedrag meermaals de openbare orde heeft geschaad.

De verzoekende partij toont met haar betoog niet aan op welke wijze haar psychologische problematieken, haar gezondheidstoestand en de andere door haar aangehaalde elementen – het feit dat zij in 2009 op 12-jarige leeftijd in België aankwam, dat zij haar hele leven bij haar moeder verbleef en dat haar hele gezin in België is en dat zij geen nationaliteit heeft – een ander licht werpen op de beoordeling dat zij door haar

persoonlijk gedrag meermaals de openbare orde heeft geschaad, dat het om ernstige feiten gaat die een onveiligheidsgevoel in de samenleving veroorzaken en de geestelijke en lichamelijke integriteit van minderjarigen schenden, zodat zij niet aantoont dat de verwerende partij met bepaalde relevante elementen in deze beoordeling ten onrechte geen rekening heeft gehouden.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij niet vermocht zich voor de beoordeling van het gevaar voor de samenleving te steunen op haar persoonlijke gedrag en de mate waarin dit actueel een gevaar vormt voor de samenleving. De persoonlijke situatie van de verzoekende partij, inclusief haar gezondheidstoestand/psychologische problematieken die mogelijk mee aan de oorzaak liggen van of een verklaring bieden voor het plegen van de feiten, doen op zich geen afbreuk aan het gevaar dat zij heden vormt voor de samenleving. De Raad verduidelijkt hierbij dat het feit dat er verklaringen (zouden) zijn voor het gedrag er niet toe leidt dat uit het gedrag op zich geen gevaar voor de samenleving zou kunnen blijken. De persoonlijke situatie van de verzoekende partij en de omstandigheden die volgens haar mee aan de oorzaak liggen van of een verklaring bieden voor haar crimineel parcours, bestonden op het ogenblik van het plegen van de criminele feiten en nog steeds, minstens toont de verzoekende partij het tegendeel niet aan. De verzoekende partij toont dan ook niet aan dat de verwerende partij bij de vaststelling dat de verzoekende partij een gevaar vormt voor de samenleving, bepaalde relevante elementen betreffende haar individuele situatie ten onrechte niet in overweging heeft genomen of hierover niet heeft gemotiveerd.

De verzoekende partij toont met haar uiteenzetting verder niet concreet aan dat de verwerende partij bij haar beoordeling van het gevaar voor de samenleving bepaalde voor die beoordeling relevante omstandigheden die haar specifieke geval kenmerken alsnog onterecht niet in rekening bracht, zodat zij ook niet aantoont dat de verwerende partij niet met alle relevante en recente gegevens rekening heeft gehouden bij het beoordelen van het actueel gevaar.

3.11. De verzoekende partij toont met haar betoog niet aan dat de bestreden beslissing niet op een afdoende wijze is gemotiveerd.

Gelet op het geheel van de voorgaande vaststellingen, stelt de Raad ook vast dat verzoekende partij niet aantoont dat de verwerende partij met miskenning van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet of op onzorgvuldige dan wel kennelijk onredelijke wijze heeft besloten tot haar uitsluiting van de mogelijkheid voor een machtiging tot verblijf om medische redenen omdat zij een gevaar vormt voor de samenleving.

3.12. Een schending van (oud) artikel 9*ter*, §4 van de Vreemdelingenwet en (oud) artikel 55/4, (§2) van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt in het licht hiervan een schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het eerste en enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Aangezien de Raad bevoegd is om zich rechtstreeks uit te spreken over het beroep tot nietigverklaring, hoeft er niet langer uitspraak te worden gedaan over de vordering tot schorsing (artikel 1.9, tweede lid van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

<u>Enig artikel</u>

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken op achttien september tweeduizend zesentwintig door:

N. VERMANDER,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERHEYDEN,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER